

løse i Arbejde — den højtærede Socialminister klatter ikke med det —, kommer der enten det halve eller det dobbelte i Arbejde, vil det selvfølgelig indirekte hjælpe for alle Fag. Viser det ikke, at det, man vil med hele dette Forslag, er agitatorisk at sige: Dér kan I se, hvor forfærdelig meget vi fra socialdemokratisk Side har gjort gennem dette Forslag?

Dernæst er der en anden Ting, jeg gerne vil fremhæve. Naar man læser Forslaget igennem, og naar man ser paa hele Socialdemokratiets Stilling, kan der efter min Opfattelse ikke være nogen Tvivl om, at paa et vist Tidspunkt har den høje Regering tilsigtet at komme til Rigsdagen med en samlet Plan, men den er paa et eller andet Tidspunkt vejet tilbage herfor. Den har enten ikke turdet eller ikke kunnet. Naar jeg siger, at jeg tror, at Regeringen har haft en samlet Plan, bygger jeg dette paa Lovforslagets §§ 4 og 5. Jeg tror, at man sjældent har set saadanne Paragraffer i vore Love, og jeg tror ikke, man kan give mange Eksempler paa slige Paragraffer. Jeg kan dog godt forklare mig, hvorfor det just maatte være i et af Socialministeren fremsat Forslag, at disse Paragraffer er kommet frem. Lige efter, at Ministeriet var dannet, holdt Socialministeren en Tale ude paa Fælleden den 1. Maj, og han skildrede i denne Tale, hvorledes Ministrene var Folkets Tjenere, og saa sagde han: Statsministeren er Statens Tjener, men Socialministeren er Samfundets Tjener. Og netop dette, at han er Samfundets Tjener, den store, den største, det forklarer, synes jeg, egentlig ganske godt, at det er ham, der i §§ 4 og 5 giver en Bemyndigelse henholdsvis til den højtærede Trafikminister og til Ministeren for Industri, Handel og Søfart. I § 4 staar der, at Trafikministeren bemyndiges til efter Samraad med Socialministeren og med Tilslutning af Rigsdagens Finansudvalg at lade udføre Arbejder o. s. v. Dertil er for det første at sige, at han kan komme til Rigsdagen med Lovforslag, saaledes som Venstres ærede Ordfører sagde. Og desuden ved vi jo alle, at Arbejdet her i Rigsdagen foregaar paa den Maade, at man meget ofte fra Ministeriets Side kommer til Finansudvalget og faar en eller anden Bevilling, som saa sættes ind paa Tillægsbevillingsloven for det paagældende Finansaar. Hvorfor skal saa den Paragraf være der? Hvad er Aarsagen til, at man skal have den? Ministeren kan jo tale, lige saa meget han vil, med Trafikministeren, og Ministrene kan komme, lige saa meget de vil, til Finansudvalget — og de har, saa vidt jeg ved, ogsaa benyttet

sig af den Adgang, de har dertil. Ja, i visse Tilfælde har man ikke været bange for at give Finansudvalget Bemyndigelse til at give Penge ud. Nu i Sommer, da Rigsdagen ikke var inde, var Stillingen oven i Købet den, at en enkelt Minister, nemlig den højtærede Landbrugsminister, sammen — ikke med hele Finansudvalget, ikke med begge Tings Finansudvalg, men med 4 Medlemmer af Finansudvalget kunde give en Bevilling paa 1 Mill. Kr. til et bestemt Formaal. Jeg spørger da: Hvad skal denne Paragraf da til andet end til, at man skal kunne sige: Man kan rigtignok se, hvilket vældigt Forslag Socialministeren her har fremsat?

Om den anden Paragraf, § 5, gælder ganske det samme. Saa vidt jeg ved, er det af Ministeren for Industri, Handel og Søfart nedsatte Industriudvalg for ikke saa faa Maaneder siden kommet til Ministeren med en Betænkning og afleverede sit Materiale paa Grundlag af de Henvendelser, Udvalget havde modtaget fra vanskeligt stillede Industrier. Var det ikke mere rimeligt, at man kom til Rigsdagen, til Rigsdagens Valutaudvalg eller til et andet Udvalg med dette Materiale, saa det fremtraadte som et Bidrag til Bedømmelse af hele den Situation, som vi her drøfter? Endvidere skal jeg om dette Industriudvalg sige, at mig bekendt opfatter det sin Stilling, og med Rette, som rent raadgivende. Det, der her foreligger, vil altsaa sige, at man fra Ministeriets Side nu vil blande dette Udvalg ind paa en Maade, som utvivlsomt ikke vil være gavnlig, og jeg gentager det: Paragraffen er til ingen Nytte. Der er derfor ingen som helst Grund til at sætte en saadan Bestemmelse ind i en Lovparagraf.

Med Hensyn til Lovforslagets Paragraf 3, 1ste Stykke, har allerede den ærede Ordfører for Venstre, det ærede Medlem Hr. Slebsager, fremhævet, hvor ringe Betydning selv en mægtig Igangsættelse af offentlige Arbejder vil have. Jeg er ikke meget uenig med det ærede Medlem, naar han sagde, at det, man maaske nærmest kunde behøje Venstre, var, at det havde været for large. Ja, Takken fik de jo i det ærede Medlem Hr. Rodes Tale i Gaar og hans vidunderlige Opstilling af Tallene. Jeg noterede de Tal, det ærede Medlem Hr. Slebsager nævnte; han har jo ogsaa i sin Tid som Minister for offentlige Arbejder fremhævet de store Millionbeløb, som man den Gang anvendte til Igangsættelse af Arbejder. Der melder sig da det Spørgsmaal, som jeg ikke synes, der er megen Forklaring paa i det Materiale, som er tilstillet os: hvor